

Sygn. I C 904/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Szalkiewicz-Łosiak
Protokolant:	(...)

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2015 r. w Gdańsku

sprawy z **powództwa** S. K.

przeciwko M. K. i B. C.

o bezpodstawne wzbogacenie

1. zasądza od **pozwanego** M. K. na rzecz **powoda** S. K. kwotę 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 grudnia 2015r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo wobec M. K. w pozostałym zakresie,

2. oddala powództwo wobec B. C.,

3. zasądza od **pozwanego** M. K. na rzecz **powoda** S. K. kwotę 1.600 zł (tysiąc sześćset złotych) tytułem kosztów procesu,

nadaje wyrokowi co do pkt. 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 904/15

Uzasadnienie do pkt 2 wyroku z dnia 2 grudnia 2015r.

Powód **S. K.** wystąpił przeciwko M. K. i B. C. o zapłatę kwoty 8.000 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i terminów wymienionych w pozwie. Uzasadniając żądanie powód wskazał, iż kwota której dochodzi pozvem to suma świadczeń alimentacyjnych na rzecz pozwanego M. K., zasądzonych wyrokiem (...)z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie (...) a uiszczonych przez powoda po dniu 1 lipca 2012 r., z którym to dniem obowiązek alimentacyjny powoda wobec pozwanego wygasł, na mocy wyroku (...) z dnia 28 czerwca 2013 r., wydanego w sprawie (...) Powód zgłosił żądanie zapłaty powyższej kwoty jako świadczenia nienależnego.

Pozwani nie ustosunkowali się do żądań powoda.

Sąd ustalił, co następuje.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie (...) ustalono obowiązek alimentacyjny S. K. wobec M. K. na kwotę 500 zł miesięcznie. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 czerwca 2013 r., wydanym w sprawie (...), ustalono, że przedmiotowy obowiązek ustał z dniem 1 lipca 2012 r.

bezsporne, a także dowód: wyrok(...)- k. 4 i k. 30.

Powód w okresie od lipca 2012 do października 2013 r. nadal uiszczał alimenty na rzecz pozwanego M. K., wpłaty dokonywane były na rachunek bankowy pozwanej B. C.. Łącznie po dniu 1 lipca 2012 r., powód uiszczył na rzecz pozwanego M. K. kwotę 8.000 zł.

bezsporne, a także dowód: zaświadczenie (...) – k. 5, kopie potwierdzeń przelewów – k. 6.

Odpisy pozwu w niniejszej sprawie zostały pozwanym doręczone w drodze dwukrotnej awizacji, ze skutkiem na dzień 30 listopada 2015 r.

dowód: wydruki elektronicznych potwierdzeń odbioru – k. 34, 35.

Sąd Rejonowy, zważył co następuje.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż pozwani, którym – poprzez podwójną awizację – prawidłowo doręczono odpisy pozwu wraz z załącznikami oraz zawiadomieniem o terminie rozprawy nie wnieśli odpowiedzi na pozew, nie stawili się na wyznaczony termin rozprawy i w żaden sposób nie odnieśli się do twierdzeń strony przeciwnej. Należy zatem stwierdzić, iż zachodziły warunki do wydania wyroku zaocznego na podstawie art. 339 § 1 k.p.c.

Zgodnie zatem z treścią art. 339 § 2 k.p.c. w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd powziął uzasadnioną wątpliwość co do faktu przysługiwania powodowi odsetek od określonych pozwem terminów, jak również co do faktu istnienia legitymacji biernej po stronie pozwanej B. C.. Wobec powzięcia wątpliwości co do tych twierdzeń, Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe.

Sąd ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie na podstawie dokumentów załączonych do akt sprawy. W ocenie Sądu nie było podstaw, aby zakwestionować prawdziwość i autentyczność przedłożonych dokumentów, zwłaszcza, że część z nich była dokumentami urzędowymi, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodny materiał dowodowy i uczynił podstawą ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie.

Powództwo w zakresie żądania zapłaty od pozwanej B. C. było bezzasadne i podlegało oddaleniu. Oddaleniu w części podlegało także powództwo przeciwko S. K. w zakresie żądania części odsetek.

Powód w nin. postępowaniu dochodził zapłaty od pozwanych wskazując, że świadczenie, którego zwrotu się domaga, zostało przez niego spełnione jako świadczenie alimentacyjne należne M. K. za okres po 1 lipca 2012r., w związku z następczym ustaleniem przez (...) w sprawie (...) w dniu 28 czerwca 2013r., że obowiązek ten ustał z dnia 1 lipca 2012 r., i świadczenie to stało się świadczeniem nienależnym.

Okoliczności przedstawione przez powoda, zostały potwierdzone złożonym do akt sprawy wyrokiem z dnia 28.06.2013r., w którym ustalono ustanie obowiązku alimentacyjnego powoda, co przesądziło o tym, że świadczenie alimentacyjne wypłacone za okres po 1 lipca 2013r. stało się nienależne. Dlatego Sąd uznał – co do zasady - uprawnienie powoda, do domagania się także odsetek. Jednak rozstrzygając o odsetkach Sąd miał na uwadze treść art. 481 k.c., zgodnie z którym odsetki należą się za czas opóźnienia.

Powód domagał się zapłaty wskazując, jako podstawę żądania art. 409 k.c. Faktycznie, podstawę prawną powództwa powoda stanowił art. 410§1 k.c., bowiem dochodzone przez niego roszczenie wynikało z tego, że kwota, którą świadczył na rzecz syna, po wydanym wyroku z dnia 28.06.2013r. stała się świadczeniem nienależnym. W istocie zobowiązanie wynikające z bezpodstawnego wzbogacenia (w tym obowiązek zwrotu nienależnego świadczenia) jest roszczeniem wymagalnym od chwili odpadnięcia podstawy świadczenia, co oznacza jednak jedynie tyle, że z tą chwilą świadczący nienależnie może wystąpić z roszczeniem o zwrot świadczenia. Jednak wymagalność roszczenia

tj. możliwość jego dochodzenia, należy odróżnić od terminu świadczenia tj. chwili do której świadczenie powinno nastąpić i po bezskutecznym upływie której, zobowiązany popada w stan opóźnienia. W tym zakresie roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego ma charakter bezterminowego, a wobec tego opóźnienie w jego wykonaniu następuje dopiero wtedy, gdy dłużnik nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Dopiero od tej chwili obciąża dłużnika obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie (...)

Powód wystąpił o przyznanie mu odsetek od poszczególnych kwot składających się na sumę dochodzoną pozwem od dat (dni) następujących po datach uiszczenia kolejnych miesięcznych rat świadczenia, czyli od dat wymagalności tych kwot. Jednak nie wykazał, by na tę chwilę przypadł również termin zapłaty przez pozwanego – do akt postępowania nie załączył żadnych wezwań do zapłaty, nie wykazał by przed wytoczeniem powództwa wzywał pozwanego do zapłaty. Było to niezbędne, by przyjąć, że pozwany popadł w opóźnienie ze zwrotem nienależnego świadczenia i, że powodowi należą się w związku z tym odsetki. Sąd przyjął, że jedynym wykazanim przez powoda wezwaniem do zapłaty pozwanego był złożony w sprawie pozew, który został doręczony pozwanemu w dniu 30 listopada 2015 r., a wobec okoliczności niniejszej sprawy należało przyjąć, że niezwłoczne spełnienie świadczenia winno nastąpić jeszcze tego samego dnia. Pozwany wiedział przecież, że wyrokiem ustalono, że obowiązek alimentacyjny powoda ustał, znać musiał także datę, od której Sąd uznał ustanie obowiązku alimentacyjnego. Zatem, wobec wezwania do zwrotu świadczenia zawartego w pozwie, powinien uczynić to natychmiast po otrzymaniu wezwania. Zatem Sąd przyjął, że dłużnik pozostawał więc w zwłoce od dnia 1 grudnia 2015 r. i od tej też daty Sąd zasądził odsetki za zwłokę, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Sąd nie znalazł podstaw, by uznać, że zobowiązaną do zwrotu nienależnego świadczenia na rzecz powoda jest także B. C.. Świadczenie spełniane przez powoda, było świadczeniem alimentacyjnym, które spełnione było na rzecz ściśle określonej osoby tj. M. K.. To pozwany był uprawniony. Pozwana nie miała żadnego tytułu przeciwko S. K., co więcej sam powód przyznał, że nie świadczył na jej rzecz. Pozew skierował przeciwko B. C. jedynie dlatego, że alimenty na rzecz syna wpłacał na rachunek pozwanej, jedynie z tego faktu powód wywiódł jej obowiązek zwrotu. W ocenie Sądu, powyższe w żaden sposób nie wskazuje na istnienie pomiędzy powodem a pozwaną stosunku prawnego, z którego wynikałby obowiązek zapłaty przez pozwaną B. C. na rzecz powoda, nie ma żadnych podstaw dla ustalenia, że pozwana do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty zobowiązana jest solidarnie z synem. Taki rodzaj zobowiązania wynikać przecież musi z ustawy lub z umowy. Oczywiście nie rodzi obowiązku zapłaty przez pozwaną na rzecz powoda fakt, że pobieranie przez pozwanego alimentów odbywało się poprzez wpływ na rachunek pozwanej. Poza tym, że fakt ten pozostaje bez znaczenia dla powstania obowiązku pozwanej, nie został w żaden sposób wykazany przez powoda, który wskazał jedynie w pozwie, że o takiej okoliczności dowiedział się podczas innego postępowania. Dlatego mając na uwadze to, że powód nie wykazał, by łączył go z pozwaną jakikolwiek stosunek prawny, którego treść uzasadniałaby zobowiązanie pozwanej do zapłaty, solidarnie z M. K., kwoty 8.000 zł., Sąd powództwo w stosunku do B. C. oddalił.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

–(...)

–(...)

4. (...)